

и рекълазъ: Адажека таа чаша за здравіе ми ми
а давашизъ; Філіппъ като чѣлазъ тіа дѣмъ, зѣлазъ
чашата, и испилазъ половината, послѣ а далъ на-
Александра. Александръ а испилазъ, и далъ пис-
мото Египетско на-Філіппа. Філіппъ като го
прочиталъ, помахалъ главата си, плакалъ и ре-
кълазъ: ако искахъ да развалимъ царството ти,
на кой царъ лѣкаръ щехъ да станемъ, гдѣто
твоата смъртъ ще растрепери сичкіѣтъ свѣтъ.
Тогавъ и Філіппъ извадилъ писмото скъса-
но, и го казалъ на-Александра, и рекълазъ: Е-
гиптяните сѣ лѣкавшина писали на царството
ти, и на мене, но да даде Богъ да го намѣ-
ратъ поскоро на главыѣ си, понеже азъ самъ
вѣренъ, както Богъ знае. Александръ отвѣ-
щалъ: Истина дѣмашъ Філіппе, лѣкаръ неиз-
гѣбова царѣѣтъ си, защо треба да има голѣ-
ма надежда на него. И тогавъ Александръ лѣ-
гналъ, и спалъ снѣй день цѣлазъ, а вечерѣ-
та станалъ, и повелилъ да отидатъ при него
Македонцыѣ, и вечералъ сѣ тѣхъ, и пакъ
спалъ сичката нощъ, и си починалъ.

АЛЕКСАНДРЪ ОБЛАДАВА ЕГИПЕТЪ.

На утрето Александръ повелилъ да се возо-
жи войската мѣ добрѣ, и излѣзла на бой. За-
качели да се вѣдѣтъ около крѣпостѣта, и фѣр-
лели сичките каменѣ вѣтре, и сгѣклили толкова
много, гдѣто Египтяните извикали сѣ голѣмъ
гласъ, и рекли: царъ Александре соотечественни-
че, сыне на-царѣ Нектенави! и ѣмнѣстиви ны
и прѣимѣи благоѣтрокіе за да се неизгѣбеме сич-
ки. Александръ като чѣлазъ тіа рѣчи, повелилъ и